
JEAN
RENO
NA ÚTĚKU
POKRAČOVÁNÍ ÚSPĚŠNÉHO
ROMÁNU EMMA
xyz

Na útěku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

Jean Reno
Na útěku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

xyz

Byl by to zločin, kdyby tuhle knihu někdo neznal!
Až se ji rozhodnete poslat dalším zločinožroutům,
využijte k tomu **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým
věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí
a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze
si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte.
V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Copyright © XO Editions 2026. All rights reserved.
Published by arrangement with Lester Literary Agency
© Jean Reno, 2026
Translation © Jana Zatloukalová, 2026
© Nakladatelství XYZ, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-7165-4
ISBN e-knihy 978-80-267-7164-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-7171-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-7172-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

JEAN

RENO

NA ÚTĚKU

POKRAČOVÁNÍ ÚSPĚŠNÉHO
ROMÁNU EMMA

xyz

Člověka můžeš uvrhnout do žaláře,
jeho myšlenky však nespoutáš
Victor Hugo

I.

Únos

Pantin, nábřeží. Je cítit mokrým asfaltem a kovovým pachem uhlohydrátů. Emma přemítá, zda jemné částečky skutečně mají nějakou vůni, nebo si z ní její vlastní mozek utahuje. Navzdory únavě si představuje, že je v Bretani a až do vyčerpání plave v rozbouřeném moři. Listopad je na koupání nejlepší měsíc. Chlad a mořské proudy jí vždy dodávaly sílu.

Než opustila areál, raději počkala, až se rozejdou ostatní stážisté. Necítí se mezi nimi zrovna nejlépe, tím spíš, že Éric Martel, její mentor, jí nařídil mlčet o jejích ománských dobrodružstvích. Jejich skupina sestává z mladých armádních důstojníků, frekventantů magisterského studia se zaměřením na vojenský triatlon, a několika borců na kyberbezpečnost. Všichni absolvovali roční výběrový program École de Guerre při ministerstvu obrany. Všichni kromě ní. Emma je v jejich týmu vetřelcem, civilistkou bez jakýchkoliv zjevných schopností, nad kterou drží ochrannou ruku jeden z nejvlivnějších šéfů z bulváru Mortier.

Stáž, které se účastní, má završit výcvik budoucích terénních agentů DGSE, Generálního ředitelství pro vnější bezpečnost. Kromě teoretické výuky účastníci projdou také náročným paramilitárním výcvikem. CQC neboli techniky

boje zblízka zahrnují střelbu z pistole a útočné pušky, plavání v divoké vodě, vojenský triatlon… K tomu je potřeba připočítat každodenní mentální trénink, do něhož patří meditace, vizualizace nebezpečí, výslechové techniky, zvládání stresu, plánování, a dokonce i cvičení k překonání stavu zamrznutí, což se hodí při zvládání náročných situací v terénu.

Na jednom Martel trval víc než na čemkoli jiném: Emma musí zachovat absolutní diskrétnost. Bedna, jak se lidově říká DGSE, je dům s mnoha šuplíky, které vedou do nekonečného množství útvarů a ty zase tvoří více či méně samostatné buňky. Emma právě vstoupila do jedné z těch nejstřeženějších.

Otravné mrholení nepřestává. Emma si omotá šálu jako hidžáb a rozhodne se konečně pohnout, aby co nejdřív dorazila do své garsonky nedaleko Bastille. Její kocourek Mardi nejspíš doma podřimuje, stočený do starého svetru, který mu tam schválně nechala.

Únava v ní navozuje pocit, že má v žilách olovo. Po dopoledni, které strávili trénováním zacházení se zbraní, následovaly dvě hodiny cvičení krav-magy a dvacetikilometrový běh „na zahřátí“ (jejich instruktor na boj se zbraní neoplývá právě vytříbeným smyslem pro humor). Oběd odbyde ve spěchu a odpoledne tráví semináři o dějinách zpravodajských služeb, období studené války a technikách psychologické manipulace. Záměrně převrácený školní režim – studium ráno, sport odpoledne – má vypěstovat jejich neustálou ostražitost. Poslední hodiny se neuvěřitelně táhly, zejména když se Vincent Rabot, instruktor teorie, znovu vrátil ke čtyřem hlavním pilířům MICE, což je anglický akronym označující metody rekruto-

vání nových zdrojů: M jako Money, I jako Ideology, C jako Coercion, Compromise nebo Constrain, E jako Ego – tedy peníze, ideologie, nátlak, ego.

„I když v době manipulace prostřednictvím médií působí MICE poněkud staromódně, zatím jsme na nic lepšího nepřišli," upřesnil Rabot.

Instruktor vypadá jako tuctový chlápek, jakých je všude plno, a přestože disponuje téměř ideálním profilem terénního agenta, on sám se jím nikdy nestane. Nemastný neslaný týpek nevelkého vzrůstu s mírným břichem, tenkým knírkem a začínající pleší, jehož zevnějšek dolaďují svérázné brýle ve stylu osmdesátých let s těmi nejlevnějšími obroučkami, které lze pořídit na pojišťovnu. Jakmile však začne mluvit, všechny kolem dokáže nakazit svým nadšením a zápalem pro věc.

„To, co platí v případě přibližování se ke zdroji, neplatí pro metody psychologické manipulace. Zapomeňte na starou dobrou studenou válku s agenty převlečnými za vrátné! My se nacházíme v době deepfakes a systematického šíření dezinformací. Dříve trvala destabilizační operace měsíce, někdy i roky. Do cílového místa se pod nějakou záminkou nasadil tajný agent a čekalo se, až se chytne. Jen si vzpomeňte na případ Eliho Cohena, který Mossadu poskytoval informace o Syřanech. Jakmile se usadil v Damašku, podařilo se mu přesvědčit syrský generální štáb, aby pod záminkou ochrany vojáků před vedrem nechal kolem předsunutých základen na Golanských výšinách vysázet eukalypty, čímž vznikl tak výrazný orientační bod, že Tsahal – tedy izraelská armáda – neměl sebemenší potíže s lokalizací syrských ozbrojených sil, a tudíž je mohl během šestidenní války bez problémů bombardovat. Syřané nakonec Eliho Cohena odhalili, mučili ho a soudili za

zavřenými dveřmi a pak ho na hlavním damašském náměstí pověsili jako odstrašující případ."

Rabot se na okamžik odmlčel a pak chladným, téměř zahořklým tónem pokračoval: „Sociální sítě dnes představují dokonalé šiřitele dezinformací. S pomocí nejrůznějších botů a celé armády trollů je možné bez jakékoliv námahy změnit průběh voleb, ovlivňovat politiku nebo vyhlásit, že klimatická změna neexistuje. Dnešní evoluce spočívá právě v algoritmech. Jde o strategii zredukovanou na to nejpodstatnější – tedy lež a útok. Vědět, na koho zacílit, kde a kdy…"

Emma potřese hlavou, aby zaplašila příval slov, který jí v duchu běží stále dokola jako nekonečná smyčka. Rabotovy přednášky bývají zábavné, jenže dnes se jí ze šesti hodin strávených přežvykováním teorie skoro zavařil mozek.

Když dojde ke křižovatce, instinktivně se rozhlédne po okolí. Na zlomek vteřiny se jí zazdá, že ve vzduchu visí nezřetelné napětí, díky čemuž je okamžitě ve střehu.

Ten výcvik už ti leze na mozek, holka, pomyslí si těsně předtím, než se zprudka zastaví, vyburcovaná záplavou protichůdných podnětů.

Dlaně jí začnou pulzovat.

Vysoká temná postava, asi metr osmdesát, kráčí směrem k ní, na hlavě ušanku, která jí zčásti zakrývá tváře.

Dodávka Renault nestartuje, i když na semaforu naskočí zelená.

Soumračný opar pohlcuje kolemjdoucí a zvolna se snáší noc, do níž září prosklená stěna kavárny…

Příliš daleko na to, abych se tam stihla schovat.

Emma se podvědomě otočí a vzápětí se jí zatmí před očima – *co to může být, kukla?... spíš nějaký pytel…* – v pase ji obe-

mknou silné paže, někdo jí strhne brašnu, pak ji popadnou i za nohy a zvednou ze země jako obyčejný balík. Když uslyší bouchnutí dveří, nepatrně sebou trhne.

Ta dodávka!

Přitisknou ji k plechové podlaze a někdo jí sváže zápěstí za zády stahovací páskou. Vzadu čekají na „doručení" Emmy v podobě znehybněné zásilky nejméně tři další. Do nákladního prostoru vozidla naskočí jeden z jejích únosců a neurvale do ní strčí. Vepředu bouchnou dveře.

„Go!"

Strohá intonace je příliš neutrální na to, aby se v ní dal rozpoznat nějaký přízvuk. Emma se snaží zmírnit nával adrenalinu, který se jí hrne do krve. Je v pasti. Ruce svázané za zády ji pálí. Kdyby zkoušela kopat, agresoři by ji zpacifikovali během dvou vteřin. Proti čtyřem chlapům by neměla šanci, ani kdyby jí nespoutali ruce, a to nepočítá ty dva, co sedí vepředu.

Uklidni se! Přemýšlej!

Na mysl jí přicházejí útržky Rabotových doporučení. Zhodnotit situaci. Zaměřit se na konkrétní detaily, nenechat se pohltit strachem, nezdržovat se neužitečným teoretizováním.

Na nohou mají těžká vojenská bagančata. Chlap s ušankou na sobě měl černé džíny a černou bundu. Žádná výrazná vůně, jen občasný závan potu. Mezi sebou si nevyměnili ani slovo.

Právě to ticho ji znepokojuje ze všeho nejvíc. Ti chlapi jsou profesionálové, žádní feťáci z vedlejšího sídliště. A že o těch Emma něco ví, jeden celý den strávila procházením nedaleké panelákové čtvrti se sociálními byty ve snaze splnit jediný cíl: splynout s okolím. Což je poloviční úspěch každé tajné mise. Ovšem na rozdíl od Rabota ona díky svému zevnějšku nemá

moc velkou šanci uspět, a to ani v přestrojení. Příliš blonďatá, příliš krásná. Jednoduše: všeho příliš. Aby člověk splynul s okolím, je lepší nebudit pozornost a být skoro neviditelný.

Soustřeď se!

Třikrát zatočili – doleva, doprava, doprava. Nebo obráceně? Dvakrát zastavili, jednou na červenou a jednou asi na stopce, což skoro nezaznamenala.

Čím víc vteřiny ubíhají, tím méně si je Emma jistá sama sebou.

Další zatáčka. Zrychlení.

Obchvat nebo okrajové bulváry?

Zvuky zvenčí částečně přehlušuje burácení motoru. V dálce zazní klakson. Další zastávka.

Takže to není obchvat.

Nedostatek kyslíku jí způsobuje nevolnost. Kousne se do jazyka, aby se jí nezačala motat hlava.

Kdo jsou její únosci? Stážistky DGSE se neunášejí jen tak náhodou. Na jejich místě by se zaměřila na Paula, nenápadného, ale geniálního hackera, nebo na Chloé, další přebornici v kyberbezpečnosti a premiantku celého ročníku na Pařížském institutu politických věd. Emma musí mít něco, kvůli čemu si vybrali právě ji, ale co?

Je to snad ono fluidum, které dokážou vyzařovat její ruce? To sotva, o téhle její schopnosti nikdo neví.

Dodávka náhle cukne, až se Emma překulí a vrazí do čísi nohy. Týpek nehne brvou.

Tak tenhle zcela jistě prošel výcvikem. Voják? Tajný agent?

Vzpomínka na to, jak utíká ulicemi Moscatu oblečená do smrduté dishdashy, jí notně rozjitří nervy.

Omán.

To slovo jí bobtná v mysli, nemůže se ho zbavit. Jasně, Omán. Nepřestali ji hledat…

Celá vystresovaná zalapá po dechu.

Uklidni se.

Zkusí se zvednout, ale znovu ji přimáčknou k podlaze. Něčí ruka jí tlačí na citlivé místo u klíční kosti. Intenzivní bolest. Vzkaz je jasný: s těmihle chlapy legrace nebude.

Zapomněla počítat zatáčky, stejně to nemá smysl. Pokud se z téhle šlamastyky má dostat, trasa je to poslední, co by ji v tuto chvíli mělo zajímat.

Jasně, že Omán! našeptává jí cosi v hlavě.

Našli ji.

„Jak se jmenuješ?“

„Už jsem vám to říkala nejmíň dvacetkrát.“

„No tak to zopakuj.“

„Emma Morvanová.“

„Pro koho pracuješ?“

„Pro nikoho. Jsem nezaměstnaná.“

„Co jsi dělala v téhle čtvrti?“

„Chodím tady na rekvalifikační kurz.“

„Na jaký?“

„Účetnictví a management.“

„Co jsi dělala předtím?“

„To přece víte…“

„Tak to zopakuj.“

„Masérku a fyzioterapeutku.“

„A proč ta změna? V Quiberonu jsi přece měla skvělou práci.“

Evidentně znají můj životopis nazpaměť.

„Chcete mě snad zaměstnat?“

Ozve se rána pěstí do stolu, až Emma nadskočí. Chlápek za ní prudce odhodí židli a neopomene jí ještě víc zatlačit na klíční kost. Bolest vystřelí až do šíje.

Emma potlačí výkřik. Skrz pytel, co má přes hlavu, ti chlapi sice nevidí, jak se šklebí, ale podle jejího držení těla pravděpodobně dokážou odhadnout míru jejího odporu. Emma se snaží zklidnit dech a v duchu rekapituluje těch nemnoho vodítek, která má k dispozici. Ještě ji nezmlátili. Zatím se spokojili s tím, že do omrzení opakují ty svoje otázky a snaží se ji zastrašit občasnou ranou do stolu nebo bezdůvodným řevem. Je to způsob, jak si ji připravit, než přejdou k vážným věcem? Co se týče donucovacích prostředků, mají ještě rezervy.

Nejhorší je ten pytel, kvůli kterému nic nevidí. Podle Rabota klasika: když člověk nevidí, co se k němu blíží, začne se bát všeho. Je to méně násilné než heavy metal puštěný na plné pecky (jedna z technik, kterou Američané používali v Guantanámu), ale i to se ještě může změnit.

Emma by ráda zapomněla na přednášku instruktora, který jim vypočítával mučicí metody: spánková deprivace, simulované topení, elektrické šoky, znásilnění… to jsou ty nejběžnější.

Ale zatím ji ještě ani nezmlátili.

Emma jen stěží dokáže odhadnout, kolik času uplynulo od chvíle, kdy ji unesli. Podle pocitu silné klaustrofobie, která ji sužuje, by se snadno dalo usuzovat, že uběhla celá věčnost, ale spíš to budou tak dvě nebo tři hodiny.

Jeden z chlapů se jí znovu na něco ptá. Zrovna ho neposlouchala, a tak se snaží odvést jeho pozornost v naději, že ho tím obměkčí.

„Můžu dostat trochu vody? Umírám žízní."

„Vadilo ti snad, že jsi měla masírovat měšťanské paničky?"

„Ne. Vodu, prosím."

Je jedno, co odpoví, pokaždé to bude špatně. To je podstatou této hry. Nechat ji běhat v bludišti, z něhož není úniku, dokud ji zcela nezlomí.

V duchu si opakuje Rabotovy pokyny, které by v takových situacích měly fungovat:

„Zapírejte. Zapírejte, co vám síly stačí, protože v okamžiku, kdy povolíte, jste jim vydáni na milost a nemilost. Hrajte o čas."

Dlaněmi jí tepou palčivé záškuby. Navzdory tomu, že je to nepříjemné, bolest Emmu uklidňuje. Přestože tohle fluidum už zabíjelo a ona se zdráhá na něj spoléhat, tváří v tvář těmto chlapům je to její jediná naděje.

Prozatím ovšem nemá nic lepšího na práci než bojovat proti pocitu bezmoci. S pytlem přes hlavu, kvůli němuž nic nevidí, se soustředí na ostatní smysly.

Muži, který vede výslech, bude asi tak kolem čtyřicítky. Sebejistý, trpělivě předstírá přehnaně vzteklé reakce. Má spoustu času. Podle způsobu vyjadřování, výběru slov i humoru, který tu a tam probleskne v jeho otázkách, bude nejspíš patřit ke střední nebo vyšší třídě. Francouzsky mluví bez jakéhokoliv rozpoznatelného přízvuku. Emma si ho v duchu pokřtí na Šéfa.

Zato Hromotluk za jejími zády projevuje mnohem méně vybrané způsoby a nejspíš se u něj budou projevovat jisté sadistické sklony, které se ovšem před ostatními naučil potlačovat. To on do ní v dodávce vrazil. Stojí za ní dost blízko na to, aby cítila závany jeho kolínské. To, jak je nervózní i vzrušený zároveň, tvoří výbušnou kombinaci, která ho činí nebezpečným.

Emmu ale nejvíc zajímá třetí týpek, Intelektuál. Když Šéf zařval, že jestli jim bude lhát, nechá jí to pořádně sežrat, Emma vycítila Intelektuálovu reakci a dala by za ni ruku do ohně.

Ruku do ohně… To spojení jí vykouzlilo úsměv na tváři a od chvíle, co ji unesli, to bylo poprvé, kdy jí v nitru zableskla jiskřička naděje. Sice má hlavu v pytli a nic nevidí, ale ani oni nemohou sledovat její výraz. Spoléhají na to, že ztratí orientaci, bude zmatená, a tak ji snáze zlomí, jenže ona může vzdorovat a ten pytel považovat za svou ochranu a skrýš.

„Stekhbarna pekel mae noreed marfeth."[1]

Emma si nemůže pomoct a trhne sebou. Takže přece Omán. Šéf se jí to ani neobtěžuje přeložit, stejně by to bylo zbytečné, tón mluví za vše.

Zničehonic zaznamená pohyb. Po podlaze se rozlehne šoupání kroků, světlo zhasne, bouchnou dveře a následuje rachot klíče v zámku. Nechají ji tam pár hodin podusit a vrátí se někdy v noci, nejspíš za úsvitu, v okamžiku, kdy je člověk nejzranitelnější.

Zatím tě nezmlátili.

Zatím… zašeptá jí hlásek v hlavě.

Emma se překulí na zem a plazí se ke zdi. Kroutivými pohyby se jí podaří zbavit se pytle. Vzduch jí připadá stejně opojný jako doušek svěží vody a přesně v tomto okamžiku si uvědomí, jak strašnou má žízeň.

Kolem panuje naprostá tma. Jestli ji chtěli vyděsit tím, že ji nechají samotnou ve tmě, tak to se pořádně spletli. Tma jí poslouží tisíckrát lépe než záře reflektorů.

[1] „Hezky nám vyklopíš všechno, co chceme vědět."

Podaří se jí dostat se na nohy, začne se plížit podél stěny a připadá si jako krysa chycená v labyrintu. Svaly na ramenou ji pálí, jako by je měla rozžhavené doběla, a o rozpáleném místečku na klíční kosti, ve kterém jí bolestivě škube, ani nemluvě. Zápěstí má rozedřená do krve.

Tápe rukama za sebou, zkoumá prostor a dává si pozor, aby zůstávala v kontaktu se zdí. Ztráta orientace je dobře známá destabilizační technika. Ale Emma ví, jak se s ní vypořádat.

Místnost má hranatý tvar a vedou z ní jen jedny dveře. Pravděpodobně sklep nebo nějaký suterén. Žádné skříně ani police, jen stůl a dvě kovové židle. Není tu žádný výčnělek, o který by si mohla přeřezat pouta, a na stole leží jen zápisník, ale žádné pero, které by jí mohlo posloužit jako zbraň. Nikde nic použitelného.

Emma se přikrčí v koutě proti dveřím. Pravděpodobně si ji právě natáčejí infračervenou kamerou.

Začne zhluboka dýchat, aby zahnala nával strachu, který jí svírá útroby. Během kurzů mentální odolnosti si vizualizovali ty nejhorší scénáře, meditovali o strachu a učili se zklidnit srdeční rytmus, aby se mohli lépe soustředit, ale když to teď má provádět doopravdy, srážku s drsnou realitou to nezmírní.

Aby se vyhnula panice, rozhodne se rozdělit si plynutí času na malé úseky o několika minutách: takže si vyhradí čas na zpracování myšlenek – od nejšílenějších až po nejméně významné –, čas na meditaci – vyprázdnit mysl a nevnímat, že je tu zavřená jako nějaký pokusný králík –, čas pro pozpěvování a poslední úsek na prosby vysílané Jeanne, aby ji odtud dostala.

Ale Jeanne neodpovídá.

Jenže ať se Emma snaží sebevíc, rozdělení času na jednotlivé úseky moc nefunguje. Vždycky totiž narazí na stejnou otázku: jaký smysl má mít to, že ji teď unesli? V kauze tajného jaderného centra v Ománu byla jen pouhým článkem celého dlouhého řetězce. Od té doby už uplynulo více než půl roku, štafetu převzala diplomacie, takže dohody byly uzavřeny, zájmy a zisky ochráněny.

Ale ponížila jsi několik vlivných papalášů a jednoho chlapa jsi zabila…

Musí se vrátit na začátek. Do Ománu ji najal Martel a rovněž to byl on, kdo jí nabídl, aby se stala součástí francouzských tajných služeb. Hraje to snad nějakou roli i v tomto únosu? Důstojník DGSE se osobně angažoval, aby ji dostal do výcviku. Ale proč?

Koneckonců, sám její šéf se projevoval jako obratný manipulátor. Byl nečitelný, ctižádostivý a nikdo neznal jeho soukromý život. Navíc z nějakého důvodu trval na tom, aby se Emma chovala nenápadně, nepřátelila se s ostatními agenty a spíše se jim vyhýbala.

Když se teď Emma nad tím znovu zamyslí, musí uznat, že jeho požadavky byly vskutku přehnané: o přestávkách žádné klábosení u kávovaru, natož pak mimo kurz, takže na nějaké společné chození na sklenku mohla rovnou zapomenout. Jako kdyby se ona sama měla stát stínem mezi stíny přímo v Bedně.

A právě kvůli tomuhle mu Emma nikdy nezačala plně důvěřovat.

Pět vteřin nádech. Pět vteřin výdech. Zaměřit pozornost na pohyb bránice. Udržovat pravidelný rytmus, propojit srdce a mozek. Nejdůležitější je dýchání. Nakonec Emma samým vyčerpáním upadá do polospánku.

Probudí ji nutkavá potřeba. Záda ji bolí, svaly má ztuhlé. Opatrně se pohne, močový měchýř má na pokraji prasknutí. Svítá už? Moc dlouho už to nevydrží a pustí to.

Ponížení… počítají s tím, aby tě zlomili.

Pomyšlení na to, že by to vzdala a podvolila se, jí připadá stejně děsivé jako rány. Jaké má možnosti? V nejlepším případě ji nechají jít na toaletu, v tom nejhorším se budou dívat, jak se pomočí. Emma si nedělá iluze. Spoutaná nemá proti třem vycvičeným chlapům žádnou šanci. Nejdůležitější tedy bude získat čas.

Potřeba močit ji dohání k slzám a připadá jí skoro až směšné, jak ji tento nepatrný detail činí zranitelnou.

Zarachocení klíče v zámku na chvíli utlumí bolest i nepříjemné nutkání. Pár vteřin se nic neděje, ten, kdo přichází, asi vyhodnocuje situaci a slídí v okolním tichu. Najednou cvak. Kužel světla ozáří kus podlahy a začíná pročesávat místnost.

Baterka. Proč normálně nerozsvítí?

„Potřebuju na záchod…“

Paprsek baterky zamíří vzhůru ke stolu, pak se vrátí ke stěně, až nakonec olízne skrčené tělo. Emma zpříma pohlédne do světla a pak se s obrovským úsilím zvedne a postaví se, jako by se mu chtěla nabídnout celá. Moc dobře ví, co svou krásou dokáže způsobit. Sice se jí z duše protiví používat svůj vzhled jako zbraň, ovšem protentokrát jí to může zachránit krk.

„Musím na záchod. Prosím…“

Zatváří se jako malá holčička a zalitá proudem světla působivě zakmitá řasami.

„A taky mě bolí ruce… skoro je necítím. A fakt už musím!“

Hovoří šeptem, aby toho, kdo ji přišel zkontrolovat, zmátla, a pak se soustředí na své pulzující dlaně, které ji začínají pálit.

Chlap konečně skloní baterku a přistoupí k ní blíž. Ve tmě není možné rozeznat, jestli přišel Šéf, Hromotluk nebo Intelektuál. Ale na tom nesejde. Je to její jediná šance.

„A co ten pytel?“

Falešně drsný tón. Typicky francouzský přízvuk.

Možná Intelektuál?

„Dusila jsem se. Prosím vás, potřebuju se jít vyčůrat…“

Strážce chvíli mlčí, než stroze odpoví:

„Okay.“

Sehne se, zvedne pytel, nasadí jí ho zpátky na hlavu, pak ji popadne za paži a táhne ji směrem na chodbu. Jakmile se jí dotkne, může se na něj Emma konečně napojit, začít ho prozkoumávat a v duchu si o něm skládat střípky informací.

Mladý. Trochu nejistý. Něco tu nesedí, jako by sem ani nepatřil.

Dál nemá čas se tím zabývat, neboť zprudka zastavují.

„Vlez dovnitř.“

Emma předstírá, že se zapotácela, a opře se o něj.

„Můžete mi rozvázat ruce? Slibuju, že si ten pytel nesundám. Nechci…“

Poslední věta se mezi nimi vznáší jako příslib.

„Dobře, otoč se.“

Cítí, jak jí ze zápěstí strhává lepicí pásku.

„Děkuju.“

„Máš minutu, víc ne.“

Emma zašmátrá, aby nahmatala dveře, zavře za sebou, odváží se najít vypínač a rozsvítí. Odpočítávání začíná. Strhne si pytel, vběhne do první kabinky WC a stáhne si džíny. Úleva je tak velká, až se jí zamotá hlava. Nikde žádné okno, samozřejmě ani tady ne. Emma počítá vteřiny a rozči-

luje ji, že vyprazdňování jejího močového měchýře trvá tak dlouho. Skončí, když napočítá třicet pět, a honem si natáhne kalhoty.

Zrcadlo nad nuzným umyvadlem jí ukazuje tvář ztrhanou únavou a velké černé oči vykulené strachy. Po návratu z Ománu už jí dorostly vlasy a záplava blonďatých kadeří jí rámuje obličej.

Čtyřicet vteřin.

Emma si umyje ruce a několikrát si pořádně lokne vody. Dlaně jí stále pulzují. Už víc než tři měsíce fluidum nepoužila ani nikoho nemasírovala. Modlí se, aby to po takové době ještě správně fungovalo.

Padesát pět vteřin.

Zhasne vypínač a dopřeje si chvilku oddechu, aby si zvykla na přítmí. Pokud její plán selže, alespoň se vyhla ponížení, že by se pomočila.

Padesát osm vteřin.

Chodbu osvětlují zářivky v pohotovostním režimu. Chlápek na ni čeká, zády opřený o zeď. Jakmile zaslechne pohyb, se zjevným překvapením zvedne hlavu.

Šedesát!

Emma se usměje ve snaze získat navíc ještě jednu vteřinu, kterou potřebuje, aby k němu mohla přistoupit blíž. Vycítí, jak je rozrušený ještě dřív, než se ho dotkne. Přitiskne se k němu, jako by ho chtěla obejmout. Chlap se vzpamatuje, pokusí se ji odstrčit, ale už je příliš pozdě. Energie jím prostupuje, aniž by Emma cokoliv předvídala.

Jako by jí její vlastní ruce nepatřily a dělaly si, co chtěly, jdou po krční tepně, přitlačí na nejzranitelnější místa na spodní části krku a pod klíční kostí.

Chvíli spolu zápasí. Muž se ji snaží sevřít v náručí co nejpevněji, ale jeho stisk slábne tou měrou, jakou se do něj valí příliv její energie.

Čas se natahuje a víří, vytváří tunel, kde není nic než pulzování a nezřetelný šum okolního světa.

Když její soupeř začne chroptět, Emmu zasáhne vzpomínka na to, co už se jednou stalo.

Omrač ho, nezabíjej ho!

Muž se kymácí jako ten zabitý v Ománu. Vypadá jako kolébající se medvěd s očima obrácenýma v sloup a zvolna podklesává. Emma svými pohyby kopíruje to, jak se sesouvá k zemi, a dává pozor, aby mu ruce stále držela na krku. Panika v ní tepe ve stejném rytmu jako jeho krev.

Nezabíjej ho!

Když se ho rozhodne pustit, srdce mu stále bije.

Určitě mu ještě není ani třicet. Leží na zemi jak široký tak dlouhý a navzdory atletické postavě i oblečení v ninjovském stylu vypadá jako opilý puberťák. Emma horečně prohledává kapsy jeho režné uniformy a vytahuje pár plastových pout, baterku a svazek klíčů. Zbraň žádná, ani nůž.

Zvláštní.

Čas se krátí, ostatní už mu možná spěchají na pomoc. Emma se ujistí, že stále dýchá, přetočí ho do stabilizované polohy a pak mu nasadí pouta.

Od chvíle, kdy vyšla z toalety, neuplynuly ani tři minuty. Ale i to stačí, aby to u jejích únosců spustilo bojový poplach.

Světelný bod napravo naznačuje přítomnost kamery. Emma váhá, kterým směrem se vydat, a nakonec se rozhodne vrátit se po svých stopách, aby prošla okolo cely, v níž ji zavřeli.

Chodba se stáčí do prvního ohybu a lemuje ji řada dalších zavřených dveří. Nejspíš nějaké kanceláře. Chybějící okna ji nenechávají na pochybách, že se nachází v suterénu, což je ta nejhorší varianta.

Emma našlapuje na špičky co nejtišeji to jde, uši nastražené, a je přesvědčená, že každou chvíli zaslechne příjezd ostatních.

Další chodba a další a další dveře, které vedou asi do patnácti místností bez východu. Strach jí velí utéct pryč, zatímco intuice velice důrazně našeptává, aby zpomalila a pozorně si to tu prohlédla. Pomocí baterky prohledává prostor a pátrá po čemkoliv, co by jí mohlo posloužit jako nějaké vodítko. Další kamera.

Tentokrát to vypadá, že chodba končí bezpečnostními dveřmi a nad nimi poblikává světelný ukazatel nouzového východu.

Samozřejmě je zamčeno, jak jinak.

Čas tlačí čím dál víc, Emma vyzkouší jeden klíč, pak druhý, a donutí se zpomalit. Třetí je ten správný.

Nedaleko se ozve výkřik.

Našli tělo.

Protáhne se dveřmi na odpočívadlo a dá si záležet, aby za sebou zamkla na dva západy. Na okamžik zaváhá, zda má vyběhnout po schodišti do přízemí. Což se na první pohled jeví jako jediná možná volba. Vydat se nahoru do denního světla.

Navzdory zaváhání se nakonec rozhodne seběhnout po schodech o dvě patra níž. Ostatní už mezitím dorazili na odpočívadlo, které právě opustila.

„Tome, zkontroluj to dole! My jdeme nahoru!“

To by mohlo vyjít…

Emma se zády přitisknutá ke stěně doplížila do nejnižšího podzemního podlaží. Šipka ukazuje k parkovišti. Cesta je volná.

Chyba nebo past?

Za zády se jí rozléhají kroky jejího pronásledovatele. Emma proklouzne na parkoviště, které je skoro prázdné, napočítá tři sedany s tónovanými skly ztracené v téhle špinavé betonové noční můře, příjezdovou rampu osvětluje blikající neon. Čtvrté podzemní podlaží – jak hlásá nápis na zdi.

Emma se dá do běhu a s vervou začne zdolávat stoupání. Naděje a strach jí dávají křídla. A taky vztek, že musela riskovat, že někoho zabije.

Třetí podzemní podlaží.

Zeje to tam prázdnotou, až na jeden nákladák a dvě motorky. Emma pokračuje bez zastávky, do lýtek se jí zakousne křeč. Napůl probdělá noc, kterou strávila v poloze skrčence, jí moc nepomáhá. A práce s fluidem ji natolik vysílila, že se na nohou drží jen díky adrenalinu.

Místo toho, aby si vybrala tu nejkratší cestu, pohybuje se těsně při zdi, aby byla co nejméně nápadná. Jestli proti ní ostatní vyrazí seshora z přízemí, tak jim neuteče, ale pokud se postaví jen jednomu, bude mít šanci…

Druhé podzemní podlaží.

Tady je aut víc, ale jsou příliš daleko od sebe. Emma ani nemá čas na to, aby vylomila dveře a pohrabala se v kabelech. Takové věci se stejně nedají dělat bez nářadí a ti nahoře by hned pochopili, že se někde schovala. Musí se dostat ven dřív, než ji stihnou obklíčit.

Na prvním podzemním podlaží Emma nemůže popadnout dech. Jediné pozitivum: pronásledovatel za ní se opožďuje, protože musí zjišťovat, jestli není schovaná za nějakým autem.

Už nemá sílu běžet a jen kulhavě postupuje vpřed, zbystřené všechny smysly. Zvuk motoru ji zasáhne jako rána na solar. V předklonu se znovu rozběhne dozadu ke zdi a začne se proplétat mezi zaparkovanými auty. Nějaký Land Cruiser právě startuje. Nad zadním nárazníkem má připevněné rezervní kolo. Emma neváhá ani vteřinu. Jedním skokem se ocitne za autem a chytí se pneumatiky.

Jen co se stačí kolem rezervy obtočit jako opice, teréňák zamíří k výjezdu. Těžká železná roleta se začíná otvírat, Emma se rychle ohlédne. Odjezdová rampa je prázdná.

Zatím…

Emma počítá vteřiny a přitom si rty kouše až do krve.

Rychleji!

Vlhký vzduch ji zasáhne dřív než světlo. Nad městem se vznáší ponurý úsvit. Závan chladu ji roztřese.

Land Cruiser zabočí doprava a v klidu pokračuje. Ulice je liduprázdná. Budovu – tedy ten komplex anonymních kanceláří – nikdo nehlídá.

To je divné…

Na první křižovatce se Emma pustí a dopadne na asfalt dřív, než auto znovu zrychlí. Dívá se, jak mizí, a potom se zvedne. Odhaduje, že se asi tři sta metrů před ní nachází nějaký bulvár. Přidá do kroku, ale už neběží. S hrůzou očekává, že každou chvíli uslyší cvaknutí nabíjené zbraně, výstřely nebo křik.

Na chodníku nikdo není, na zelenou za sebou projede několik aut. Z boční ulice vyrazí taxík a na křižovatce prudce

zastaví. Na semaforu skočí červená. Emma se dlouho nerozmýšlí. Stačí jí pár dlouhých kroků a je u něj, otevře dveře a prosmýkne se dovnitř.

„Prosím vás. Pronásleduje mě jeden chlap… můj ex. Myslím, že mě chce zabít."

Řidič na ni konsternovaně zírá a kroutí hlavou, jako by jí nerozuměl. Emma natáhne ruku a lehce se dotkne jeho zápěstí. Fluidum se jí do rukou vrátilo, jen je trochu utlumené. Vnímá mužův zmatek smíšený s lítostí.

„Nemám u sebe žádné peníze, ale mám je doma. Jeďte, prosím. Přísahám, že vám zaplatím."

Řidič dál vrtí hlavou a zařadí dvojku.

„Rue Charenton 55, poblíž Bastily."

Na vizitce má jméno *Ahmed Alaoui*. Je to dobrák, takový ten typ, co dře šest dní v týdnu, ctí zákony, ale morálku ještě víc. Ryzí, hodný člověk.

Jen co se rozjede, aniž by zapnul taxametr, Emma pochopí, že jí pomůže. Opře si záda a zavře oči.

Ze všeho nejdřív si musí naplánovat hlavní body svého útěku. Dostat se do garsonky nebude problém. Doklady spolu s telefonem a klíči od bytu zůstaly v brašně, kterou jí sebrali únosci, ale okno z kuchyňského koutu vede na dvorek do vnitrobloku a ona ho vždycky nechává pootevřené pro Mardiho.

Na to, aby si sbalila batoh, jí stačí deset minut. Chlapi, co ji unesli, zajisté její adresu znají, ale musí to risknout.

Rue Charenton je pustá. Sotva se rozednilo, což je zrovna příznivá doba pro nepozorovaný pohyb podezřelých stínů. Rychle zaplaší myšlenku na to, že tady na ni její pronásledovatelé někde vskrytu číhají. Jestli ji sledovali, stejně už je příliš pozdě.

Taxík zastavuje před číslem 55, které se na domě vyjímá jako červený klaunský nos.

„Pane Alaoui, můžete na mě počkat? Vzala bych si jen peníze a pár věcí a pak bychom jeli na nádraží… Prosím…“

Řidič s vážnou tváří přikývne.

Útěk

Mardi ji přivítá naléhavým mňoukáním, otírá se jí o nohy a přitom vzrušeně mrská ocasem. Má hlad a je celý zlostný, že ho nechala samotného. Emma jeho protesty ignoruje a bez okolků ho strčí do přepravky. Do batohu nahází pár kousků oblečení, dva páry tenisek a toaletní potřeby, narazí si kšiltovku, popadne náhradní platební kartu, rezervní hotovost v eurech a rozběhne se zpátky do kuchyně, kde rychle sebere balíček granulí a kočičí kšíry. Bez ohledu na naléhavost situace se vrátí do pokoje, zapne počítač, přihlásí se na WhatsApp a napíše otci krátkou zprávu:

Jedu za sluníčkem, last minute na čtrnáct dní a žádný signál! Mám tě ráda! Zavolám ti, až se vrátím!

Jednou se uvykřičníkuje, co naplat, stejně si bude dělat starosti.

Od této chvíle se všem musí ztratit z dohledu.

Ahmed na ni čeká. Odveze ji k bankomatu, kde Emma vybere maximální možnou částku, tři sta euro. S tisícovkou eur, kterou měla doma, by jí to mělo na nějaký čas stačit. V sousedním baru, který slouží i jako trafika a krámek se smíšeným zbožím, si koupí jednorázový mobil s předplacenou simkou. Ještě než nasedne do taxíku, zničí svou kreditku a hodí ji do kanálu.

Bravo, ty nádhero! Tak jsi právě přispěla ke vzniku sedmého světadílu z plastu.

Cestu k nádraží Saint-Lazare Emma využije k tomu, aby si v duchu zrekapitulovala svůj plán. Únosci jí sebrali tašku a pravděpodobně zničili její mobilní telefon, aby jí nikdo nemohl přijít na pomoc. Takže s sebou nemá nic, podle čeho by ji mohli sledovat. DGSE to nejspíš neocení, ale Emma teď nepotřebuje, aby ji někdo dirigoval. Musí jednat sama za sebe. Martela zatím do svých plánů nezahrne, jelikož ji před útočníky nebyl schopen ochránit. Nejdřív si všechno musí důkladně promyslet.

Na Rue de Rome Ahmed zpomalí a odbočí k vjezdu na nádraží. Na první pohled nikde nic podezřelého. Ke vchodu pospíchají cestující, aby se co nejdřív schovali před mrholením, které se znovu spustilo. Pár kuřáků pod markýzou u občerstvovacího okénka nezvedá oči od mobilů. Opodál nějaká žena pod deštníkem hlasitě telefonuje.

Emma v duchu počítá s tím, že řidiči musí dát nejméně dvě padesátieurové bankovky za to, že tak lidsky zareagoval na její lži.

„Děkuji, pane Alaouie. Víte, že jste mi zachránil život?“

Muž však peníze rázně odstrčí.

„Běž, holčičko, a Bůh tě provázej!“

„Děkuji vám.“

Emmě se derou slzy do očí. Po těžké životní zkoušce, kterou zažila během posledních hodin, je pro ni mužova laskavost jako pohlazení na duši. Ráda by ho pozvala na kávu a poslechla si něco o jeho životě. Vzpomene na svého otce Michela i na všechny ostatní chlapy, které rodičovství změnilo ve vlídné a starostlivě pečující tatínky.

V nádražní hale se to hemží lidmi: zamyšlení muži v oblecích a pasažéři vláčející za sebou kufry na kolečkách pobíhají sem a tam, mladí, kteří se ještě ani pořádně nevzbudili, zírají do mobilů a ve vší té vřavě se potuluje i pár rozespalých bezdomovců.

Emma se zamkne v kabince na placených toaletách. Jen co se ocitne mimo zorné pole ostatních, svlékne se donaha a špinavé oblečení nacpe do boční kapsy batohu. Oblékne si čisté spodní prádlo, natáhne tepláky a znovu si přes sebe přehodí bundu. Není to zrovna nejrafinovanější maskování, ale bude si muset poradit s tím, co má. Na zakrytí vlasů postačí čepice se širokým kšiltem.

Vytáhne z přepravky Mardiho, do mističky natočí vodu a podá mu hrst granulí, ale kocour ji ignoruje, pevně rozhodnut oplatit jí tak nedostatek úcty a respektu. Naštěstí přestal mňoukat, jako by mu jeho zvířecí instinkt napovídal, že hrát si na primadonu stejně nemá smysl. Emma ho políbí na čelo a strčí zpátky do přepravky. Koho by napadlo, že bude prchat i s kocourem?

Zpátky v nádražní hale pohlédne na tabuli s odjezdy vlaků. První vlak do Cherbourgu jede o půl deváté, což je za hodinu a něco. Zamíří k nástupišti a s hlavou skloněnou horlivě kocourovi šeptá mazlivá slůvka. Naštěstí tu není žádný turniket. Nemá na výběr, bude muset cestovat načerno. Lístek totiž už není možné koupit bez prokázání totožnosti. A to by trasu svého útěku mohla rovnou opatřit šipkami…

Najde si koutek mezi schodištěm a reklamním panelem a usadí se tam tak pohodlně, jak to jen jde. Ve čtvrt na devět, na kost promrzlá, opouští svůj úkryt, nastoupí do vlaku a dojde až do třináctého vagónu, kde si vybere sedadlo hned

vedle uličky, aby mohla zmizet do jídelního vozu, jakmile se objeví průvodčí. Kdyby ji překvapil zezadu, stihne se uchýlit na toaletu a s otevřenými dveřmi předstírat nevolnost. Batoh si zatím odloží do zavazadlového prostoru blízko dveří a za něj zasune přepravku s Mardim. Kocour se stočí do klubíčka a dál ji okázale přehlíží. Jen nerada ho tam nechává samotného, ale během cesty potřebuje mít co největší volnost pohybu.

Když už se Emma chce posadit, všimne si, že ji nějaká žena zcela bezostyšně pozoruje. Bude jí méně než třicet, na rukou má perfektní manikúru a sedí si tam v kostýmku, který dokonale ladí s jejím MacBookem. Emma si narazí čepici hlouběji do čela a pro jistotu ještě trochu sklopí kšilt. Je bezradná z toho, že nemá mobil. Měla si vzít aspoň nějaké noviny, aby vypadala zaneprázdněně. Ale pozdě bycha honit.

Workholička v kostýmku odvrátí pohled. Emma skoro slyší její myšlenky: *Krásná až k vzteku, a přitom na to kašle. A jak je vyhastrošená, to si klidně na sebe mohla vzít rovnou pytel. To já, kdybych byla na jejím místě…*

Zlatíčko, ty kdybys byla na mém místě, už by ses dávno podělala strachy!

Ostatní cestující jsou přilepení ke svým mobilním telefonům. Nějaký mladík poslouchá hudbu a komíhá se do rytmu. Chlápek v kvádru s kravatou otvírá notebook a přitom nepřestává sledovat mobil. Žena středního věku podřimuje, čelo opřené o okno, naprosto netečná k hluku, který působí nově příchozí. A pak tu jsou další obchodníci nebo manažeři, pár turistů, drobná bělovlasá dáma. Workholička se soustředí na obrazovku a bleskovou rychlostí ťuká prsty do klávesnice.

Vlak sebou cukne.

Za něco málo přes tři hodiny přijedou do Cherbourgu. Potom bude Emmě zbývat ještě přibližně čtyřicet kilometrů, které bude muset urazit stopem. Doufá, že to zvládne během dopoledne a podaří se jí chytit loď, která ji doveze do její konečné destinace.

S trochou štěstí bude už dnes večer v bezpečí.

Barneville-Carteret působí čistě a mírně, asi jako každé maloměsto mimo hlavní sezónu. Stačí zvednout hlavu a hned je cítit moře. Břidlicové střechy se lesknou vlhkostí. V chvějivém světle na nebi krouží rackové.

Emma vyskočí z kabiny kamionu, který ji sem dovezl na jeden zátah, a mávne řidiči na rozloučenou. Jakmile odjede, naplní si plíce jódovou vůní moře. Poprvé od svého únosu si všimne, že naléhavý pocit, ustavičně ji pobízející k bezodkladnému jednání, začíná ustupovat.

Nedbá na únavu, která ji tíží v kostech, a vyráží svižným krokem vpřed. V liduprázdných ulicích její přítomnost působí jako pěst na oko, žena s batohem a přepravkou pro kočku nemá moc velkou šanci zůstat bez povšimnutí, ale Emma si je jistá, že ji nikdo nesleduje. Sama sebe se ptá, co by asi na její rozhodnutí – upřednostnit rychlý útěk před pečlivě naplánovaným ústupem – řekl Rabot, a v duchu si představuje jeho údiv, kdyby mu teď zavolala. Také by mohla kontaktovat Martela, zanalyzovat to, co se stalo, a začít znovu od nuly. V Ománu ji vytáhl z pěkné bryndy… Přesto jí v tom něco brání. Intuice jí velí zůstat vskrytu a rozhodovat se samostatně.

V tomto ročním období je většina obchodů zavřená, s výjimkou několika hospůdek, které ji nijak nelákají. Nakonec v centru narazí na jednu přijatelnou. Uvnitř se chlapi lokty

opírají o barový pult, jako by k němu přirostli a vůbec neměli v úmyslu se odtamtud někdy hnout. Jsou to většinou postarší muži s ošlehanou tváří a ostře řezanými rysy, jako by je vysekal dlátem. Žena za pultem – s ofinou ve stylu třicátých let a tvářemi jako míšeňská jablíčka – právě zapíná kávovar, který se spustí s ohlušujícím syčením.

Poté, co Emma kývnutím hlavy pozdraví přítomné, vybere si stůl u zadní stěny. V duchu si znovu připomíná Rabotovy instrukce: „Nejdřív si zvolíme cíl a pak najdeme záminku, jak se k němu přiblížit. Každý má nějakou slabinu, jde jen o to ji odhalit." Emma si tento pokyn už vyzkoušela v praxi – v bistru vedle Bastily – a získala přitom kontaktní údaje jednoho bankéře a kompletní životopis jedné inženýrky. Ovšem tady je situace zcela jiná. Zdejší klientelu tvoří jen hrstka penzistů, pravděpodobně bývalých rybářů, kteří kdysi vyplouvali na širé moře.

Spletla se snad při výběru trasy svého útěku? Tehdy jí připadalo chytřejší vyhnout se Saint-Malu a Granville a spokojit se s nějakým méně okázalým přístavem. Barneville Carteret má řadu výhod: trajektový terminál, přístav pro jachty a turistické lodě, rybářskou zátoku. Problém je, že turistická sezóna už skončila a kvůli přepravce s kocourem má menší manévrovací prostor pro improvizaci. Trajekt je samozřejmě vyloučen. Bez dokladů se na něj nikdo nedostane, obzvlášť po brexitu. Jako jediné řešení se tedy nabízí turistická nebo rybářská loď. A jelikož nepřipadá v úvahu, aby se pustila mezi rádoby mořské vlky, kteří zajisté umí být pěkně dotěrní, zbývají už jenom rybáři…

Žena za pultem se na Emmu upřeně zadívá a s laskavou zvědavostí přeruší její úvahy:

„A co si dá mladá dáma?“

„Horkou čokoládu.“

„A ještě něco k tomu? A kampak to cestujete s takovým vypaseným mourkem?“

Emma má odpověď připravenou, ale rozpovídá se jen neochotně, předem znechucená z pomyšlení na to, že zase bude muset přednášet svou vymyšlenou báchorku. Paní Růžolící přikývne se spikleneckým výrazem.

„Hned vám to přinesu.“

Nejspíš majitelka podniku. Když je zpátky za pultem, nadhodí téma rybářských kvót, které dokáže probudit místní štamgasty z letargie. Každý přispěchá se svou troškou do mlýna. Skoro to vypadá, že to Růžolící udělala schválně, aby jí práce šla lépe od ruky. Připraví kávu, velkoryse namaže máslem půlku bagety a přidá k tomu dvě malé vaničky džemu. Ale Emma jí na to neskočí.

S talířem v rukou žena přitančí lehkým krokem a navzdory kilům navíc, která ji tíží, se vlní v bocích s překvapivou smyslností. Emma se intuitivně rozhodne změnit své plány.

„Děkuji!“

Hladově se vrhne na bagetu. Slaná chuť másla je pro ni hotovou proustovskou madlenkou. A dochází jí, že má hlad jako vlk.

„Jak dlouho jste nejedla?“

„Měla jsem toho moc…“

Emma se přiměje zpomalit, aby si Růžolící mohla prohlédnout. Ta se na oplátku zadívá na její zavazadlo a na přepravku, kde se chudák Mardi začíná vrtět.

„Nějaké starosti?“

„Dalo by se to tak říct.“

Emma předstírá zaváhání, než zašeptá:

„Můžu vám věřit?“

Mateřská stránka této ženy je silnější než její koketnost à la Betty Boop a má v sobě jakousi zastřenou melancholii, o níž se Emma domnívá, že ji zná.

Její slabina…

„Odešla jsem z domu. Neměla jsem na výběr, buď jsem musela odejít, nebo…“

Na okamžik se odmlčí, aby si její posluchačka mohla představit to nejhorší.

„Potřebuju se dostat na Guernesey tak, aby se o tom nikdo nedozvěděl… Hlavně ne můj ex.“

Majitelka podniku přikývne a oči se jí zalesknou vzpomínkami.

Zásah!

Emma trefila do černého.

„Do odpoledne musím být tady… Ale vy… až dopijete svou čokoládu, stačí projít chodbou ke dveřím s nápisem *Privát*. Bydlím nahoře nad schody. Můžete se tam osprchovat a nechat tuhle toho malého nezbedu trochu proběhnout. Rozložte si tam noviny, aby mi to tam všude nepoťapal.“

„Ano, samozřejmě… Díky!“

Rybářská bárka poskakuje na vlnách. Emma, nedbajíc kymácení lodě, se drží dřevěného okraje paluby a s každou sprškou mořské tříště, která jí dopadne na kůži, se cítí jako znovuzrozená. Uprostřed masy vod si pod těžkým nebem člověk snadno může připadat ztracený.

Emma šlehne očima po rybáři v kabině, je to nějaký Ernest – to je všechno, co o něm ví. Čepici naraženou hluboko do čela,

v koutku úst uhašený nedopalek, nespouští pohled z rozkolísaného obzoru. Emma nemá ani potuchy, co mu navykládala Laurence, její dobrodějka, každopádně se na nic neptal a spokojil se s tím, že jí oznámil dobu trvání plavby – dvě hodiny – a sdělil jí výši své odměny – tři sta eur v hotovosti. Emma by mu klidně zaplatila dvakrát víc, ale majitelka restaurace se o všechno postarala a podmínky cesty i Emmina tajného vylodění na ostrově Guernsey vyjednala sama. A na rozloučenou ji Laurence přitiskla na svou bujnou hruď. Vůně šeříků a vlahého másla Emmu rozrušila. Manipulátorům se lže snadno, ale teď, když má obelhat tuto opravdu hodnou ženskou, nedokáže se ubránit pocitu viny.

Do čeho ses to zase namočila, Emmo?

Nadechne se mořského vzduchu a potlačí svůj vnitřní hlas. Až bude u Zoé, bude mít na přemýšlení času víc než dost.

Její kamarádka souhlasila s tím, že u sebe Emmu pár týdnů nechá. Znají se spolu už od střední a Zoé teď už asi deset let žije na Guernsey a pracuje v Hauteville House, tedy v domě, kde pobýval Victor Hugo. Emma jí naservírovala stejnou lež jako ostatním – a sice, že prchá před násilnickým ex, s nímž se den předtím rozešla.

Plán je jednoduchý. Ernest ji vyloží v Saint-Samsonu, kde na ni bude čekat jeden z jeho kolegů, aby ji odvezl do Saint-Pierre-Portu, hlavního města Guernsey. Velitel přístavní správy souhlasil, že za padesát euro přimhouří oko nad formalitami a za dalších padesát bude dělat, že Mardiho nikdy neviděl. Vozit na ostrov zvířata je totiž přísně zakázáno.

Emma moc dobře ví, že brát s sebou kocoura, když je na útěku, je čiré bláznovství, ale nic si nevyčítá. Mardi je její jediné pouto s dřívějším životem.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Na útěku**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.